

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžećni w Budyšcinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. Advent.

Jej. 42, 1—4.

Šdnž šo šchtó do žaneho domu pschipo-wjedzi a do-mjazy na njeho čakaaju, dha šo wschitzy šami pschi šebi prascheju, tajki drje wón budže, šchtó budže t nam rěčecž a tak budže šebi naš wazicž. Njemjedža woni nicžo wěšte wo nim, dha je jich wješele mało, haj, wěšta bojosčž jich pschewosmjje. Duž drje wo nim wěšta powjesčž do domu dóndže, a š tuteje powjesčže šhonja domjazy, šo je tón, na kotrehož čakaaju, měrnny, pobožny, lubosčžitny muž. Nětko šu wješeli, nětko wjazy jeho pschichod doczakačž njemóža a š radosčžu šo na njón hotuja.

Šhrystuš bu wot Boha šameho čłowještrow pschipo-wjedženy. Šo pak bychu se žadanjom jemu napschecžimo hladali a jeho potom š wysťkanjom do šwěta witali, teho dla je Bóh profetow póšłak, kotřiž šu teho šlubjeneho we wschej jeho lubosčži a pschecželnosčži wopišowali a jeho ludžom psched jich duchownej woczi šwobrasowali.

Tak jeho tež Jesajaš wopišuje.

1. „Ša čžu jemu dacž mojeho Ducha, praji tón Šnjes.“

Wón směje po tajkim Božeho Ducha w šebi. Šnješche porucženje jemu ničtó na pucž do šwěta šobu dacž njemohł. Škóždy šchtomicžł ma wěštu móž w šebi. Še ta-šama dobra, dha směje wón dobre plody. Šy džesčž šebi t šahrodnicej po mlódy šchtomicžł ša šwoju šahrodu a wón čži jedyn da a čži wobšwědcži, šo je to šchtom dobreje

družiny. Šajki njješech wješety dom a jeho plody pos-džišcho tebe a twojich potomnikow wolschemja.

Šunje tak je nětajki duch w kóždy m domje; bošuzel je w někotrych duch hněwa, hidženja, nahrabnosčže abo njepóžčimnosčže š knjesom. W drubich pak šašo duch lubosčže, pschecželnosčže, bohabojosčže a šmilnosčže knježi. Šón, kiž je š tajkeho dobrego doma wustupil, namaka wschudžom durje wotewrjene. Škóždy jeho rad do domu bjerje; psche-tož kóždy wě, šo š nim šobu žyly poklad dobrnych počini-škow dostanje, kiž budže žylemu domej ša šbože.

A w Šhrystušu bydli Duch Boži šam. Šo šly-šchawšchi wjedžichu Šraelszy: Budžemy šo jeho praschecž, budže jeho wotmolwenje tak prawe, jako by Bóh je šam dał. Budže jemu šchtó nusu škoržicž, budže wón pomhačž š bójškej mozu; budže šo šchtó praschecž ša pucžom do wěčžneho žiwjenja, budže wón, roššwětleny psches Ducha Božeho, tón prawy pucž pokasacž móž. A tajki je potom Šhrystuš tež wo prawdže był.

2. Šle Jesajaš wě wo nim hišcžže wjazy powjedacž. Wón šwojich rojenškow do Božej šahrodki wjedže a jim w duchu šstupicž dawa psched Šhrystuša, tón prawy šchtom žiwjenja, šo wschě te plody na nim wohladaju.

„Wón njebudže hawtomacž ani wólacž a jeho hłóš njebudže na hašach šlyšchany. Wón šo njebudže wadžicž a hrosnje hladacž.“ Šajki je tež tón Šnjes wo prawdže był. Šžichi je wón šhodžil a pschecželnje jeho ruka bliž-šcheho witašche, a tež ša njepschecžela mějesche wón lubosčžime šłowa. Šajzy šu hišcžže dženkša jeho wěrnny wucžobnizy.

Hdžež pač so wołanje a hamtowanie blyšchi, hdžež žane wóczko hrosnje hlada a žadny rôt so s bližšim wadži, tam wschať hiščeže tajki kšesćijan sapisany wołtanje do kšesćianskich knihow, w durjach jeho doma pač steji Khrystuŝ, ŝrudny a hotowy, so by s njeho wuschol, a s nim so setka sly njepšeczel, so by do domu sastupil.

„Nalemjenu sczina njebudže wón dolemicž a žehliwy bužoh njebudže wón wuhaŝnyč.“ Tajki je Khrystuŝ byl. Nalemjena sczina bėšche ta hrėšchniza, kiž Khrystuŝowej noŝy se blyšami pokuty maczeŝche, a Farisejszy bychu ju najradšo satorczili a tať dolemili, so sa tym njepraščejo, ŝhto s njeje budže. Tón Anjes pač je se swojim miłym kłowom ju sbėhnył, so so šhraba a so je potom pobožnje swoj semski pucž wukhodžila. Žehliwy bužoh bė tón sčostnik na kšičižu; jenož hiščeže mała šchricžka wėry a nadžije so w nim žehleŝche, a pšched ludžimi bė wėšte, so tež ta bėrŝy haŝnje a wėczne satamanstwo jeho sijnje. Ale tón Anjes je do šchricžki jeho wėry se swojej mozu sadunył, so je wón pokutny wėrjazy s kšičiža na prawizu Božu ŝchol. Tajki khodži tón Anjes hiščeže pšches nasche krajiny. Wón steji pšchi tych hubjennyh a sazpiennyh a pokutnyh a kħudnyh a kħornyh, wón blyšchi jich wołanje a liczi jich blyšy. Spuščeječe so na njeho a dowėtče so jemu; pšchetož wón budže tež waŝ sbėhacž a tež wy tón džen doczafacže, hdžež budže wjeŝele na waschej hłowje! „Wón budže wucžicž swoje prawo swėru dzeržecž a kupy budža na jeho wucžbu czafacž.“ Sčłonzo swoje pruhi ženje na nikoho laťo njeje, kiž by tať rjane kłowa rėczal byl, kaž Khrystuŝ. To bėchu kłowa wėczneho žiwjenja. A wón je je dzeržecž wucžil. Hiščeže dženŝa je wón tajki wucžecž, kiž ma kłowa, kotrež do wėczneho žiwjenja wjedu. Jeho rôt je zyrkej, biblija, spėwaŝke a tež kóždy cłowjek, kiž bližšemu czerstwu wodu s kraŝneho žórta Božeho kłowa noŝy. Wy pač czemy tež na njeho poŝluchacž, so mohł wón, tón najlėpŝchi wucžecž, swoje džėlo nad nami cžinicž s wjeŝelom a niz se sdychowanjom; pšchetož to sa naŝ njeby bylo.

Tón pšchipowjedženy je nėtko pšchischol. Kóždy swut zyrkwinyh swonow, kóždy šchpruch s biblije, kóžde „Pomhaj Bóh,“ kiž duzy na pucžu wot bližšeho blyšchisch, je porŝt, s kotrymž so wón wo durje twojeje wutrobny kłapje. Popschej swojej wutrobje, swojemu domej a swojej duŝchi to najwjetŝe sbože, kiž na swėtče je, so Khrystuŝej wotewriŝch a wón je a wołtanje twój — Anjes a Sbožnik!

Hamjen.

J. K.

Wjeŝel a ŝraduj so, duŝcha, nad Anjesowej bliskoscžu! —

Sach. 2, 10.

Szo wjeŝel, džowka Zionŝta, — so ŝraduj jara!
 Šlaj! pšchischedŝchi czu bydlicž, praji Anjes, pšchi tebi
 A wupšchicž kaž rjanu njewjestu cze ŝebi;
 Wŝcha wobidnosčž so dyrbi s tebje ŝhubicž ŝtara!

Nječ w duŝchi hołk wŝchón wonėmi a swėtna hara,
 Nječ ponižnosčž a cžichosčž ju najrjenŝcho debi,
 So lubosčž docžehnje cze ŝesufowa s ŝebi,
 A njepotoj wŝchón ŝhubi so kaž dym a para! —

Advent je czaŝ a džen najspodobniŝchi sboža,
 Hdžež duŝche dobywa ŝej jeho miłosčž Boža,
 Duž hoŝianna spėwaj sbóžnje wobhnadžena!

Šy s jeho hnadnej bliskoscžu wschať wobŝbožena,
 — Dži jemu napschecžimo! Witaj lubje jeho! —
 Wón žiwe žórto žiwjenja je sbožowneho. —

U.

Sswėtnje a duchownje.

(Dwaj njerunaj wobrasaj.)

Štwa pŝchi polna je a bohata,
 W njej leži wobłėdnjena knježnicžka;
 Su debi blyšcž, ŝchat kryje drohotny,
 Šhto do bleski pač dzerži we ruzy? —
 Šlej, s njeje wona woŝrjedž kraŝnosče
 Šswój ŝmjertny napoj s ŝebi wŝala je.

Braj wschať, ŝhto bėšche s temu pšchicžina?
 Wjmi, cžitaj papjertu, kiž napiŝa:
 „Šswėt dzeržak njej mi swoje ŝlubjenje,
 Wón snicži mi najrjenŝche nadžije.
 Šhto nėtko dale w tymle swėtče czu?
 Šsmjercž spėschnu moje myŝle žadachu.“ —

* * *

Tam kħude holcžo leži w kħorowni
 A hižom mrėje w swojej bolosčži;
 Duž bliži so s njej knjeni wyŝoka:
 „Kať mohła byč cži nėkať pomozna?
 Braj, ŝhto ŝnadž móžu tebi poŝicžicž,
 S cžim twoju tyŝchnosčž trochu polóžicž?“

Šlej, kať so kħorej wóczko rosjaŝni,
 A blyšch, ŝhto wona cžišche wotmolwi:
 „Mój paŝtyr kłodschi mi ŝyťk žiwjenja;
 Sa ŝraduju so na kwaŝ do njebja.
 Duž Khrysta prawdosčž jeno požadam,
 Se swojim Sbožnikom ja wschitko mam!“

K. A. Fiedler.

Adventski hlóŝ.

Hoŝianna Šsynu Dawitowemu! Šhwaleny budž, kiž pšchindže w Anjesowym mjenje! Hoŝianna we wyŝokoscži! — Tať wyŝka kšesćijanstwo, tať wyŝka jenotliwa kšesćijanŝka wutroba we ŝwjatym adventskim czaŝu. Pšchetož wėrjazej woczki widžitej Anjesa pšchincž; pšchincž s jeho jaŝneje njebjeŝteje wyŝokoscže dele na naschu cžėmnu semju; pšchincž s jeho ŝwjatnižy do naschich kħudnyh, troŝchta-potrėbnyh wutrobow; pšchincž jaťo teho, kiž je cžichomyŝlny a pomoznik; kotryž nikoho won njewustorcži, kiž s njemu pšchindže; kotryž spróžnyh a wobczėžennyh s ŝebi woła, so by jich woschewil; kotryž sdychowanje a stonanje kħornyh wuŝlyŝchuje a jim zunje a nėžnje hojazu ruku pod spróžnu hłowu položa; kotryž mrėjaznyh so minjazej woczki doŝandžela sa krotki ŝmjertny spať, so bychu bėrŝy jaŝo wotuczili s wėcznemu žiwjenju; kotryž kħudnyh w jich nuŝy troŝchtuje, so ŝu ŝpokojom se swojim ŝuchim kħlėbom, dofelž wjedža, so je hiščeže wŝchich kħlėb dylłi tón na ŝemi; kotryž džėczatka miłosčžiwje na swojej ruzy bjerje, je wokoŝcha a žohnuje. Šeho, Sbožnika swėta, na kotrehož wótzojo czaťachu a nadžiju ŝtajachu, ja kotrymž woni žedžiwje proŝchazej ruzy wupšchėŝcerachu; jeho, kiž je w Bethlehemje rođeny, na kšičižu wumrjek, se ŝmjercže stanł, wot ŝemje jaŝo do njebja ŝpėł; jeho, wschitko napjelnjazeho, njebjeŝy pšchetraŝnjeneho, jeho widžitej wėrjazej woczki pšchincž, miłosčžiweho a pšchecželniweho, lubosčže- a hnadypokneho, dobrocžiweho a na ŝmilnosčži bohateho; pšchincž do domu a ŝwójby, pšchincž do zyrkwoje a ŝchule, pšchincž do wutrobny a duŝche, a tehodla wyŝka

šchesczjanstwo, wysła kóžda šchesczjansta wutroba: Hosianna Ššynu Dawitowemu! Šhwalenty budž, kiž pschińdže w Šnjesowym mjenje! Hosianna we wšpokošči!

F.

Pohlad k njebju.

Mi je to hiščeje tak jažne, kaž budžišče to haſle wčera bylo, kaſ tón wbohi muž k woknej pschińdže, jako jeho dwór wopuščežichny. Pod špěwanjom šmjertneho šherluša a klinčženjom šwonow jeho drohu mandželstu a jenu doroščenju lubu džowtu na dobo w kaščežu i dwora won nješechu. Š najwutrobnišchim dželbracjom pohladowachu šhromadženi pschemodžerjo, tež my šchulšy hólzy, pschi wotkhažje hiščeje juntrócž na žarowanški dom; a wěščeje je tak nětotry čžišče šdychnył, šo čžyl Wóh je šwojim njebjeskim troštom pschi tym wbohim mužu byčž w tutej njewuprajnje čžežkej hodžinje.

Ach, my šebi druhdy myšlimy, šo šo žanemu čžlowjejeje šrudnišcho njeńdže dhyžli nam, a my njewopominamy, kaſ nimo mery wjele ma taſ nětotry našchich bratrow porno nam čžerpiczž.

Tón wbohi muž njemóžesche šlědowaczž; wón bešče šam šhoru a be šo jeno hačž k woknej dowlekl. Š šhto mohł tu jěru bolosčž wopšhijeczž, i kotrežž wón ša woběmaj kaščežomaj hladašče! Ale ja to ženje nješabudu, kaſ wón šwojej ruzy na wutrobnu štylny a blěde woblicžo k njebjesam šloži. To bešče jeho wotmolwjenje na našče štyfne praščenje, šhto nětko doma i njeho budže. Wóh wě, šhto je jeho wutroba i hlubiny wołala. My nješechmy žonu a džěčžo won na pohřebniščežo; ale wutroba a wóčžto tyšchneho muža šlědowašče ša nimaj horje a pytašče jej w tej domińje, hdyžž žana šrudoba wjazy njebudže.

Š, njebychmy-li tónle pohlad k njebju měli, šhto by i naš bylo w čžemnym dole! A my njebychmy jón měli, njebudžichy-li Šehšowi wuczobnižy ša šwojim a našchim Šbóžnikom hladačž šmėli, jako bu wón horje wšaty do njebjesž.

F.

Wón pomha.

(M. i Šaniza.)

Šdyž woło ničžo njewidži
Hačž jeno tołstu mhytu,
Dha widži tola w nadžiji
Žno šlónčžto w šwitanju.

To tebi Šnjesa pokaže,
Kiž ženje njedřema
A šwojim rady bliško je,
Šich hnadnje wobšboža.

Kaž dołho šmy tu na šwěče,
Bě pschi naš i pomožu,
Najbohatscho paſ pomhał je
Nam w lubym Šbóžniku.

Ma šmilnu, šwěrnju wutrobu
Dženš hiščeje ša tebe
A do wješela šrudobu
Wšchu pschemobrocžicž čže.

Duž wješeli šo wutroba,
Šo w šwojim šlowje je
Nam Woža hnada šlubila:
„Šhtóž prošy, doštanje!“

Do šnadnoh' wón rad potaja
Móž šwoju Šnjesowu,
A w mólcžkich wěžach wošjewja
Čži pomož najwjetšchu.

Šaj, rańšče šwětko škhažža čži,
A pomož doštawašch,
Šdyž w prawej šhrobkej nadžiji
Ty šmėrom woczakašch.

Šurij Bróšf.

Wošamotnjenaj šarschej.

Hodowny wobrasž.

Dwaj mandželstaj, wobaj w tšizhtych lětach štejazaž, šašwěčžowashtaj wječžor do Wožeje nožy hodowny šhtom. Šhto je to

dale wošebiteho? A tola bešče něšhto wošebiteho pschi tym. Wlido poſajowašče šo žhle prošbne wot darow, kaž tež tu wopravdže žanych džěčži njebe, kotrež budžichu na nutšawoľanje čžakale. Čžorne rubiščko wotoło žonineje šhije a bolosčž, kotraž bešče ša hlubšcheho wobšedžbowarja na woczomaj mandželsteju špóšnacž, bližšče rošjašnjenje dawasche. Šaj wěšo, pschi lońšchim hodownym šwjedženju, dha bešče to žhle hinał bylo! Kaſ bešchtej šo tehdy w tejšamej štwě dwě lubošnej džěšči, pjeczłětny hólčžik a tšilětna hólčžka, wješeličej, a kaſ bešchtaj šo tehdy šarschej je šwojimaj džěščžomaj a nad nimaj wješeličoj! —

Šedyn lěkar wotmolwi ras na praščenje po štraščnošči meningitis (šahorjenje mošhow): Šhorosčže na itis šu wšchitke štraščne. Runje w minjenym lěčže bešče šo jena druha šhorosčž, kotrežž njeno tež na itis wukhažža, jako jara štraščna wupokasała. W maķej Šaškej liežba džěčži, wob lěto na tule šlu šhorosčž šemrjetnyč, na wóšom tyšaz poštupi. Do taſ wjele šwójbow a wošebje do taſ wjele šarschisťich wutrobow bešče želenje šastupilo! W taſ mnohich domach budže tež pschi lětušchim hodownym šwjedženju radoščž nad wobšedženištwom šawoštatnyč džěčži i šubščišwymi dopomnjeczemi na wšate wopory tamneje šhorosčže šačžem-njena! —

A tajkimle čžežto potrječenym šarschim škusšeshtaj tež mandželstaj, kotrejuž my pschi šašwěčžowanju hodowneho šhtoma na-deńdžechmy. Wonaž bešchtaj šo mjes šobu prašchaloj, hačž by šo ša tón krocž i žhla žadny hodowny šhtom wobštaraczž měł, ale škónčžnje bešchtaj šo tola ša to roššudžikoj, a rošrišna pschicžina bešče najškerje ta byla, šo mandželsta šašo džěčžatko pod wutrobu nošchesche. Duž nočžyšhtaj tole wašchnje, kotrehož bešchtaj šo wot špoczatka mandželstwa šem džeržaloj, pschetorhnyčž, hdyžž tež móžesche šo na nětko šašwěčženym hodownym šhtomje pytnyčž, šo drje je lońšchi wjele rješchi byl a šo be tu lětušchi mjenje wješela dhyžli porjada dla. — Šjane woblecženja džěščžow bechu i wjetšcha mjes druhe džěčži rošdžělene, ale tutón hodowny wječžor čžyšhtaj taj mandželstaj šamaj byčž. Šhto mohł wopišaczž, kaſke myšle a ša-čžucža psches jejnej wutrobje džěchu! Wobaj to wo šebi wje-džišhtaj a še šobu čžujeshtaj, ale pschi tym dyrbjesche tola kóžda teju wutrobow šwoju luboščž šama ša šo nješčž. —

Š tyšchym pošmėwkom šo muž nětko ša šwojim darom woprasha. Mandželsta šrudno-pschecželnimy pošmėwł šnapšchecžiwu, džěšče i pošpěšchentymi krocželemi še jštwy a šo jara bóršy šašo wrócžži, rjany župan i woběmaj rukomaj wšpoko džeržiwšchi. Wob-darjeny dyrbjesche šo tež hnydom šwój domjazy wobleł, w kotrymž bešče, wušlez a nowy župan woblez, a daricželka njemóžesche šo prjedy šmėrowaczž, doniž njebe wošpjetne wobkručenja doštala, šo župan psche wuški ani psche šchěrofi, psche jašny ani psche čžemny, psche tołšty ani psche wjetki, psche dołhi ani psche krotki njeje, ale šo je wón, i krotka prajene, runje žhle prawy a wulžy witany. —

Nětko džěšče muž w nowym županje won, pschinješe tšaninu k šchěremu šchatej a šamolwjesche šo dla jeho wólby, došelž je jón jeno na dobre šbože kupil; tón šchat šmė šo tež wumėnicž, tola šda šo jemu, šo šo jeho barba runje k jeho županej pschihodži. Žona nočžyšche wo žanym wumėnjenju ničžo wjedžicž, wobja i dołhim košchom mandželsteho do šwojeju rukow a džěšče pschi tym: „Š ja derje rošymju, šhto ty i tym šchěrym šchatom čžesčch; ja dyrbju k wužarowanju pscheńčž. Młó, wěšch ty? šechže-li Wóh, dam šebi tón šchěry šchat k jutram šhotowiczž. Ach, naju džěšči namaj w tymle žiwjenju šašy njepšhĩńdžetej; ale kaſ džatownaj dyrbimoj tola lubemu Wóhu byčž, šo šo mój i najmješichu hiščeje mamoj!“

F.

Stawisna Khrystufoweho czerpjenja.

6 b.

(Potraczowanje.)

14. A na dnju samym prashecź mje njeb'dżecze
Wy niczo wjazny, dofelź seje w radości;
Sa samernje wam wernoscź praju,
— Wsmicze fej k wutrobje słowo moje:
15. Sa czoż hdy Wótza proſhecź wy budżecze
We mjenje mojim, to wón wam lubje da!
Hacź dotal njejsce ženje hšcze
Sa niczo proſyli w mojim mjenje.
16. Ach, proſhecze lubje, doſtawacź budżecze,
So dopjelniło wam by ſo wjeſele.
To w pſchikłowach ſym ja k wam rěczał,
Wſchindze pał czaſ junu pſchekraſnjenja,
17. So rěczecź ſ wami njebudu w pſchikłowach;
Pał pſchipowjedacź ſjawnje ja budu wam
Wot Wótza mojom' tehdy wſchitko,
— Echtoż dotal potajniſtwa wam bė dżiwne.
18. Na dnju tymſamym proſhecź wy budżecze
We mjenje mojim. A ja wam njepraju,
So bych chyzł Wótza ja waſ proſhecź;
Wſchetoż ſam lubuje Wótz waſ miły,
19. Hdyż lubowali mje seje a wėrili,
So ja wot Boha wuſchol do cżłowſtwa ſym;
Wot Wótza ſchedſchi ſym do ſwėta
Wſchikchol ja, ſaſo se ſwėta póndu.
20. A cżahnu k Wótzei — domoj do kraſnoſce. —
Zoh' wucżobnizy dżachu k njom' ſpokojni:
Haj! rěczich nėtko zyle ſjawnje,
Wſchikłowa žaneho njetrjebajo.
21. Nėtk wėmy, ſo ty wſchitke wėſch potajniſtwa,
A njeje trjeba tebi, ſo praschal cze
By ſchtó ſa pſchichod, duż my dale
Wėrimy, ſo ſy wot Boha wuſchol. —
22. Duż miłoſcżiwje Jeſuſ jim wotmolwi:
Nėtk macze wėru? — Echunda, haj! pſchithadża
A pſchichla hižo je ſem — ſhutna,
So wy ſo k ſwojemu roſproſhicze;
23. Wje wopuſhczejo jedyn tu po druhim;
Pał ſam ja njeſym; pſchetoż Wótz ſo mnu je. —
To ſame ſym ja ſ wami rěczał,
So byſhcze poſoj wy we mni mėli.
24. Na ſwėcze macze cżėknoſcź wy žalobnu,
Pał budżecze pſchezo dobreje nadżije!
Sa pſcheminył nėtk ſwėt ſym hižo,
— Tėhodla ſraduj, ſyla Boża! —
(Wſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Œ Budyſchinja. Njana ſwiatocżnoſcź ſo ſandżenu pónđzelu
we wobydlenju k. ſararja em. ſakuba w Budyſchinje wotmė.

Œsobuſtawych ſerbskeje głowneje předarſkeje konferenzy bėchu rjany, wumjelſzy napravjeny album ſ wobrašami wſchitkich ſobuſtawow konferenzy ſhotowacź dali, kotryž mėjeſce ſo k. ſararjej ſakubej, nėhduſchemu wodżerjej a nėtko cżestnemu pſchedſyđze konferenzy, jako wobſwėdćenje luboſcze a dżakownoſcze pſchepodacź. To ſo na naſpomnjenym dnju pſches woſebitu deputaziju ſta. Wſchedſyđda k. ſarať Wroſaľ-Hrodżiſhcżanſki w ſwojej wutrobnej narėczy na to ſpomni, kať ſu ſtawisny zyrkwincho žiwjenja ſerbskich ewangelſkich woſadow w ſandżenych lėtdżekatkach ſ dobom ſtawisny ſerbskeje předarſkeje konferenzy, a kať ma w ſtawisnach konferenzy mjeno k. ſararja ſakuba wurjadne mėſtno. Wón je, hdyž bėſche D. Zmiſch ſ wodżerjom konferenzy, jako mėſtopſchedſyđda je ſwojej radu a je ſwojim pjerom konferenzy ſlużył, je na to nimale 10 lėt dołho ſ wulkej ſwėrnoscżu a njewuſtawazej luboſcżu konferenzy wodžil a ſwoje bohate darj do jeje ſlużyby ſtajil, je woſebje dozpil, ſo je konferenzy prawo juristiſkeje woſobny a ſ tym prawo, wotkaſanja a darjenja pſchijimacź, doſtała. Njes ſarať ſakub bė pſches tuto ſnamjo bratskeje luboſcze zyle pſchekwapjeny a ſo ſ hnutymi ſłowami dżakowaſche. Œ jeho ſtrowoſcżu je ſo, dżakowano Bohu, ſaſo polėpſchilo, ſo mőze niz jenož ſerbske hodżiny na gymnaſiju, kotrež ſu ſo na jeho prózowanie wot Michala ſem ſaſo ſarjadowale, dawacź, ale ſo je teź druge wazne dżėla mohł na ſo wſacź.

Œ Draždżan. Sandżenu njedzeli 2. adventa ſo ſaſo w ſchiznej zyrkwi do ſerbskeje Bożeje ſlużyby ſhromadżichmy. Œ kajkej wutrobnej radoſcżu ſo tute ſemſchenja wot naſ Œserbow tu witaja, nam woſebje poſlednja njedżela ſaſo pokaja. Wopyt bė po mėrje jara bohaty; 190 ſpowjednych ſo pſchi Bożim woltariju ſhromadżi. Tu w Draždżanach je hiſhcze wjele Œserbow, kiž ſwoje Œserbowſtwa ſapomnili njeſu, ale ſwoju macżernu rěcz ſprawnje lubuja a wjedza, ſo jenož w nej přėdowane Bože ſłowo ſo do wutrobny ſaſhcżėpja. Spowjednu wucżbu mėjeſce ſarať Rubiza ſ Bufež, přėdowanie ſarať Domaſchka ſ Budėſtež. Boža miłoſcź je nėtko hižom lėtdżekatki dołho na naſchich ſerbskich ſemſchenjach wotpočżowala a bohate žohnowanie je ſ nich ſa naſ a ſa naſchich přėdownikow wulhadżowalo. Tón Njes budż dale miłoſcżiwje ſ nami a twať ſwoje kraľeſtwa kať w domiſnje, kať teź tu mjes nami dżėczimi Œserbowſtwa w zuſbje.

— Bibliſki pucźnik ſo w bližichich dnjach roſeſczele. Œsobuſtawych knihowneho towařtwa jón darmo doſtanu. Druſy mőza ſebi jón pola ſwojich knjesow duchownych ſa 15 np. kupicź. Bibliſki pucźnik jako wodżec pſches wſchitke dny lėta pſches pruhu ſ Božejo ſłowa ſluſcha do kőzdeho ſchėſcżijanſkeho doma.

— Wucżeniſki miniſter ſe Schlieben je ſwojeho cżėkeho ſkhorjenja dla dyrbjal wot ſwojeho ſaſtojniſtwa wotſtupicź. W februarje 1906 je ſwoje ſaſtojniſtwa naſtupil. Duż njeje zyle dwė lėcze w ſwojim wyſokim pomokanju pſchėbył. Woſebje Lužiza, na kotrejež cżole je dołhe lėta ſtejal, wobżaruje jeho ſažne wotſtupjenje. Na jeho mėſto je ſo wot kraľa powołał knjes wyſchſchi mėſhcżanoſta Beck w Kamjenizach.

— Œara dobre ſu ewangelſke dżėlaczerſke towařtwa w mėſtach jako murja pſchecżiwno nawalej ſozialdemokratow. Teź w Budyſchinje tajke towařtwa ſbożownje kėžje a ſwjeczeſche 3. dezembra ſwój 6. ſałoženſti ſwjedžen. Sala a galerija bėchu w „Albertowym dworje“ napjelnjene. Œ teho bėſche pōſnacź, kať ſylne je tole dobre towařtwa. My ſ dobom ſerbskich dżėlaczerjom w Budyſchinje na tole dobre ſchėſcżijanſke towařtwa kėdżbliwych cżinimy, ſo bychu do njeho ſaſtupili.